

РЕШЕНИЕ

№ 670

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9121** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по протест на Прокуратурата на РБ, чрез прокурор Р.С. от СГП - отдел „Надзор за законност“, с който се иска обявяване на нищожността на волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“ - [населено място] за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]/11.05.2018 г., издадено от СДВР – отдел „Пътна полиция“ на името на С. Д. Ю.. Излагат се твърдения, че оспореното СУМПС е издадено в нарушение на изискването „обичайно пребиваване“ по смисъла на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г., тъй като от 02.03.2016г. до настоящия момент лицето С. Д. Ю. има „обичайно пребиваване“ на територията на Федерална Република Германия. Релевират се съображения за нищожност на оспорения административен акт, като постановен от некомпетентен орган, както и поради нарушаване на материалния закон – чл.12 от Директива 2006/126/ЕО. Моли за прогласяване нищожността на волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“ - [населено място] за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]/11.05.2018 г., издадено от СДВР – отдел „Пътна полиция“ на името на С. Д. Ю..

В съдебно заседание, прокурор при СГП поддържа протеста на сочените в него основания.

Ответникът – Началникът на отдел ПП, СДВР, чрез процесуален представител изразява становище, че протестът е основателен.

Заинтересованата страна – С. Д. Ю., редовно призован, не се явява, не се представлява, не изразява становище по искането на СГП.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 13.04.2018г. С. Д. Ю. е подал заявление за подновяване на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/.

На 11.05.2018г. от СДВР – отдел „Пътна полиция“ е издадено ново СУМПС №[ЕИК] на името на С. Д. Ю..

На 17.11.2020г. в СДВР – ОПП е постъпило писмо рег. № 3286р-51896 от ГД „Национална полиция“ при МВР за постъпило официално уведомление от властите на Федерална Република Германия, че СУМПС №[ЕИК]/11.05.2018г. на СДВР – ОПП е издадено в нарушение на изискването „обичайно пребиваване“ съгласно чл.8 и сл. от Директива 91/439/ЕИО, съотв. чл.11 и сл. от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, тъй като от 02.03.2016г. до настоящия момент лицето С. Д. Ю. има „обичайно пребиваване“ на територията на Федерална Република Германия.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно [чл. 145, ал. 1 от АПК](#), административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност, като според [чл. 147, ал. 2 от АПК](#), прокурорът може да подаде протест срещу акта в случаите по [чл. 16 от АПК](#). В [чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК](#) е предвидено, че прокурорът следи за спазване на законността в административния процес като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни актове, споразумения, административни договори и съдебни актове. Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство, според легалната дефиниция на [чл. 50 от ЗБЛД](#), т. е. представлява индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 3 от АПК](#), тъй като в него е материализирано волеизявление за издаване на документ от значение за признаване и упражняване на права и задължения, а именно за притежаване на правоспособност за управление на МПС.

От горното следва извода, че законодателят е предоставил правомощията по оспорване на административен акт чрез подаване на протест на прокурора, без разграничение за йерархическата му поставеност в системата на прокуратурата, с оглед общата компетентност на прокуратурата по [чл. 127, т. 5 от Конституцията](#) на РБ и [чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК](#). Ето защо прокурорът при СГП притежава процесуална легитимация за оспорване на издаденото на името на С. Д. Ю. СУМПС.

С разпоредбата на [чл. 149, ал. 5 от АПК](#) е регламентирано, че административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Ето защо, производството е резултат от валидно и допустимо сезиране на съда.

Разгледан по същество протестът е основателен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен.

Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

В случая наведеното от протестиращия прокурор основание за нищожност на административния акт е липса на компетентност на административния орган за издаване на СУМПС, поради противоречие с изискването за "обичайно пребиваване", съгласно [Директива 2006/126/ЕО](#).

Съгласно [чл. 7, пар. 5, б. "а", б "б" и б. "в" от Директива 2006/126/ЕО](#) се предвижда, че никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство. Държава-членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство и предприемат необходимите мерки. Необходимите мерки по отношение на издаването, подмяната, подновяването или заменянето на свидетелство за управление на моторно превозно средство имат за цел да се провери с други държави-членки, когато има обосновани основания за съмнения, че кандидатът вече притежава друго свидетелство за управление на моторно превозно средство

Разпоредбата на [чл. 7, пар. 5 от Директива ЕС 2006/126/ЕО](#), е въведена в националното законодателство посредством нормата на [чл. 151, ал. 7 от ЗДвП](#), според която едно и също лице може да притежава само едно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава-членка на ЕС.

Съгласно член 11, т.5 [от Директива 2006/126/ЕО](#), озаглавен „Различни разпоредби относно замяна, отнемане, подмяна и признаване на свидетелства за управление на превозно средство“: Подмяна на свидетелство за управление на моторно превозно средство, което например е било изгубено или откраднато, може да се направи при компетентните органи на държавата по обичайно пребиваване на притежателя; тези органи извършват подмяната на база информацията, с която разполагат, или, ако случаят го изисква, на база доказателства от компетентните власти на държавата-членка, която е издала оригиналното свидетелство.

Дефиниция на понятието „обичайно пребиваване“ е дадено в член 12 [от Директива 2006/126/ЕО](#): По смисъла на настоящата директива „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през

календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

От официалното уведомление от властите на Федерална Република Германия се установява, че С. Д. Ю. с ЕГН [ЕГН] има „обичайно пребиваване“ на територията на Федерална Република Германия, считано от 02.03.2016г., като към датата на подаване на заявление за подновяване на СУМПС - 13.04.2018г., не е имал основание да поиска ново свидетелство. Следователно не са били налице предпоставките за издаване на ново СУМПС на територията на РБ от СДВР – ОПП. Липсата на основание за издаване на дубликат на СУМПС води до нищожност на волеизявлението за издаването му, доколкото посредством издадения дубликат лицето притежава два броя СУМПС, удостоверяващи неговата правоспособност за управление на МПС, а това е в противоречие с императивните норми на закона.

Предвид това следва да бъде обявено за нищожно волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“ - [населено място] за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]/11.05.2018 г., издадено от СДВР – отдел „Пътна полиция“ на името на С. Д. Ю., ЕГН [ЕГН].

Така мотивиран, Административен съд София-град, 55-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“ - [населено място] за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]/11.05.2018 г., издадено от СДВР – отдел „Пътна полиция“ на името на С. Д. Ю..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: